

РЕШЕНИЕ

№ 27481

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2086** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Дело № 2086/2024

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на И. Л. А., срещу Решение № 1040-22-614/17.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-21-952/27.09.2023 г., потвърдени са Разпореждания №№ 214-00-11188-3/29.08.2023 г., 214-00-11188-4/31.08.2023 г. и 214-00-11188-5/31.08.2023 г. и е отказано спиране на предварителното изпълнение на разпореждане № 214-00-11188-5/31.08.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

С жалбата се иска отмяна на издадения административен акт, спиране на предварителното му изпълнение и присъждане на разноските по делото. Сочи, че жалбоподателката има редовно оформена трудова книжка, издадена е справка – декларация за месечно трудово възнаграждение, като посочва данни и за естеството на работата, която е изпълнявала.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. С., поддържат жалбата и молят за отмяна на решението. Представен е списък на разноските. Допълнителни съображения се излагат в депозирано писмено становище.

С жалбата се претендира отмяна на обжалвания административен акт. В съдебно заседание жалбоподателката поддържа, че е добросъвестна и твърди, че от НОИ е следвало да и дадат указания да представи и втори болничен лист.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. – град, чрез юрк. О. оспорва жалбата и моли

същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Излага подробни съображения в депозирана писмена защита.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката И. А. е подала заявление вх. № [ЕГН]-1/2018 (л.90) за отпускане на парично обезщетение за безработица, след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с Топекс ООД.

С Разпореждане № 214-00-11188-1/29.11.2018 г. на основание чл. 54ж, ал .1, вр. чл. 54а, ал .1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал .1 КСО исканото обезщетение е отпуснато, за периода от 13.11.2018 г. до 12.07.2019 г., в размер на 36.08 лв. дневно. Поради започване на трудова дейност, считано от 11.02.2019 г., с разпореждане № 214-00-11188-2/11.02.2019 г. изплащането на обезщетението е прекратено.

В хода на последващ контрол, осъществен на основание чл. 108 КСО, контролните органи от НОИ са установили, че видно от Регистъра на трудовите договори, за жалбоподателката е подавана информация от осигурител „КРЕДИТИНС ГРУП“ ЕООД за сключен на 02.06.2017 г. трудов договор, прекратен, считано от 11.05.2018 г. В регистъра на осигурените лица са подавани данни по реда на чл. 5, ал .4, т. 1 КСО за И. А. от осигурителя „КРЕДИТИНС ГРУП“ ЕООД за периода от 02.06.2017 г. до 11.05.2018 г.

При извършена проверка в ИС на НОИ, в Регистър приход“ е установено, че по партидата на „КРЕДИТИНС ГРУП“ ЕООД за периода от м.05.2014 г. до м.09.2018 г. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО в общ размер на 31 117.94 лв.

За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол № КП-5-21-00892098/10.03.2021 г. (л. 52), като въз основа на констатациите, отразени в него са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00892102/10.03.2021 г. за заличаване на подадените по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО с вид осигурен „01“ за 4 лица, сред които и жалбоподателката за периода от 02.06.2017 г. до 11.05.2018 г. вкл. Задължителните предписания са били обжалвани пред Директора на ТП на НОИ С. – град, който със свое решение №1040-21-530 е отхвърлил жалбата. Решението е било обжалвано пред Административен съд София – град, който с Решение 877/16.02.2022 г. по адм. д. е отхвърлил жалбата. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 1455/09.02.2023 г. на ВАС.

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания и след като е установено, че същите не са изпълнени от осигурителя, са предприети действия за служебното им заличаване по ред на чл. 4, ал. 10, т. 10 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, за указания период.

С оглед заличените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от КРЕДИТИНС ГРУП ЕООД за жалбоподателката И. А. за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал .1 КСО, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица, е направило нова преценка за правото ѝ на ПОБ. Видно от ИС на НОИ, в 18 месечния период по чл. 54а, ал. 1 КСО за определяне на правото

на ПОБ – от 13.05.2017 г. до 12.11.2018 г., жалбоподателката е осигурявана за риска „безработица“, както следва: от 13.05.2017 г. до 22.06.2017 г. – 1 месец и 10 дни от „РАМ КОМ“ ЕООД, като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение, и от 14.05.2018 г. до 12.11.2018 г. – 5 месеца и 29 дни, от „ТОПЕКС“ ООД, като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение. Посоченото е дало основание на административния орган да формира извод, че в 18 – месечния период по чл. 54а, ал .1 КСО – от 13.05.2017 г. до 12.11.2018 г. от който се определя правото за получаване на ПОБ, общият осигурителен стаж на жалбоподателката, с осигуряване за риска „безработица“ е 7 месеца и 9 дни, т.е. по-малко от изискващите се 12 месеца, поради което е прието, че същата не отговаря на изискванията на чл. 54а, ал .1 КСО и няма право на ПОБ.

С оглед на това са издадени Разпореждания № 214-00-11188-3/29.08.2023 г., за отмяна на Разпореждане № 214-00-11188-1/29.11.2018 г. за отпускане на ПОБ; Разпореждане № 214-00-11188-4/31.08.2023 г., с което е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а, ал .1 КСО и Разпореждане 214-00-11188-5/31.08.2023 г., с което е разпоредено на жалбоподателката да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 13.11.2018 г. до 10.02.2019 г. в размер на 2 164.80 лв.

Разпорежданията са обжалвани по административен ред пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 1040-22-614/17.10.2023 г. е отхвърлил жалбата и е потвърдил разпорежданията. С Решението е отхвърлено и искането на жалбоподателката за спиране на изпълнението на разпореждане № 214-00-11188-5/31.08.2023г. Решението е връчено на 19.02.2024 г. (л.19).

По делото е представена административната преписка, както и Решение № 27/20.02.2024 г. на РС – Радомир, постановено по гр. д. № 20231730100066, с което е признато за установено, на основание чл. 1, ал. 1 от Закон за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред, по отношение на „КР. Т.“ ЕООД и ТП на НОИ – [населено място], че трудовите правоотношения с ищеца А.Т.М, са възникнали на 01.04.2014 г. и са прекратени на 01.08.2017 г., при пълно работно време, на длъжност „технически сътрудник“, като този период се признава за трудов и осигурителен стаж. Няма данни решението да е влязло в сила.

В настоящото производство като свидетели са разпитани М. М. и А. М..

В свидетелските си показания свидетелят М. заявява, че познава жалбоподателката от съвместната им работа в Кредитинс Груп ЕООД, където работил като счетоводител. Същият твърди, че той е съставил договора и първоначалните ѝ документи, уведомлението до НАП и трудовата характеристика. Посочва, че жалбоподателката е работила като оператор – контактен център. Посочва също така, че е работил в дружеството до август 2017 г., след което с течение на времето придобили приятелски отношения с жалбоподателката, която работила по нейни думи до 2018 г. Дава сведения за естеството на твърдяната работа, която е извършвала, не знае дали са внасяни осигурителни вноски, не посочва други лица, с които е работил.

Свидателят М. посочва, че познава жалбоподателката, доколкото бил в „някакви делови отношения с „Кредитинс“. Твърди, че с дружеството работели в един офис. Твърди, че е чувал, че през цялото време от месец май 2017 г. до месец май 2018 г. жалбоподателката е работела в офиса, като най-вероятно я е и виждал.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на И. Л. А., срещу Решение № 1040-22-614/17.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. (л.19), съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С. - град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Мотивите на органа се допълват и от събраните в хода на административното производство доказателства. Потвърдените от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждания също са издадени от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му (Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г., л.75 от делото).

Не се констатира наличието на процесуални нарушения, които да са съществени и които да са от естеството да ограничат правата на жалбоподателката, или които, ако не бяха допуснати, щяха да доведат до издаването на акт с друго съдържание. Органът е събрал по силата на служебното начало необходимите доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата по случая. Спазени са разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, като са събрани всички необходими доказателства за изясняване на действителната фактическа обстановка преди издаване на акта.

Решението е съобразено и с относимата нормативна уредба и приложимия материален закон.

Според чл. 54а, ал 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. За жалбоподателката са били подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО от осигурителя КРЕДИТИНС ГРУП ЕООД за периода м.02.06.2017 г. до 11.05.2018 г. Същите са заличени служебно след влизане в сила на ЗП № ЗД-1-21-00892103/10.03.2021 г., които са били оспорени по административен ред, потвърдени от директора на ТП на НОИ С. -град, а в следствие и с Решение № 87/16.02.2022 г. на АССГ и Решение № 1445/09.02.2023 г. на ВАС.

Заличаването на данните за осигурителния стаж при този осигурител представляват нови данни и обстоятелства и следва да бъдат взети предвид от административния орган при преценката за правото на ПОБ на жалбоподателката. В този смисъл разпоредбата на чл. 54ж предвижда изрично правомощие на органа да преразгледа влязлото в сила разпореждане, с което е отпуснато ПОБ.

След заличаването на осигурителния стаж при КРЕДИТИНС ГРУП ЕООД жалбоподателката не отговаря на изискването на чл. 54а, ал. 1 за минимален осигурителен стаж като осигурена за риска „безработица“.

Горното обосновава извод за материална законосъобразност на обжалваното решение. Извод в тази насока са и мотивите на Решение № 87/16.02.2022 г. на АССГ и Решение № 1445/09.02.2023 г. на ВАС. В решението си ВАС посочва, че „с оглед на събраните доказателства правилно първоинстанционният съд е приел, че Т. К. (за периода от м. 01.2017 г. до м. 09.2018 г. включително с код за вид осигурен „01“); Р. К. (за периода от 14.06.2017 г. до 16.08.2017 г. включително с код за вид осигурен „01“); И. А. (за

периода от 02.06.2017 г. до 11.05.2018 г., включително с код за вид осигурен „01“); А. М. (за периода от м. 01.2017 г. до м. 08.2017 г., включително с код за вид осигурен „01“) не са извършвали трудова дейност, която да подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО., по сключения трудов договор и нямат статута на „осигурено лице“ по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО“.

Тези изводи не се опровергават и от представените в настоящото производство доказателства, включително и гласните доказателствени средства. Това е така, тъй като са налице противоречия между представените доказателства и свидетелските показания. Така например за свидетеля М. според приложеното на л. 159 решение на РС – Радомир, за него е установено, че е извършвал дейност като технически сътрудник, докато в настоящото производство твърди, че е бил счетоводител. Следва да се отбележи, че решението не е влязло в сила. Обстоятелството, че същият е в приятелски отношения с жалбоподателката също следва да се вземе предвид при оценката на достоверността на показанията му. Впечатление прави, че свидетелят посочва единствено името на жалбоподателката, но не и на другите лица, работещи в дружеството. След като са подавани данни за 4 лица, би следвало да си спомня и другите лица.

По отношение на показанията на свидетеля М., същият предоставя абстрактна информация, без необходимата конкретика: „най-вероятно съм я виждал“, „чувал съм, че работи“, „какво са работили точно не знам“. Липсват обаче доказателства, от които да се установи, че същият действително е ползвал един и същ офис с дружеството. Не е представен договор за наем или споразумение за съвместно ползване на офиса. Налице е и несъответствие между броя на посочените от свидетеля работещи в офиса и лицата, за които са подавани данни. Освен това, присъствието на свидетеля М. не се споменава в свидетелските показания на свидетеля М..

Освен гореизложеното, показанията им, доколкото са в противоречие с установеното в официален документ – Констативен протокол № КП-5-21-00892098/10.03.2021 г., същите не следва да се кредитират, като недопустими в тази им част – арг. от чл. 164, ал. 1, т. 2 ГПК, вр. чл.144 АПК.

По отношение частта от решението, с което е отказано спирането на предварителното изпълнение на разпореждането за възстановяване на сумата, то и в тази му част решението е в съответствие с материалния закон. Според чл. 117а, ал. 1 обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им. Според ал. 2 изпълнението на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "в" се спира по искане на задълженото лице, ако предостави обезпечение в размер на главницата и лихвите. Доказателства за представено обезпечение не са налице по делото, а и не се твърди от жалбоподателката да са представяни.

С оглед изложеното дотук, съдът намира жалбата на И. Л. А. за неоснователна ,поради което следва да я отхвърли като такава .

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника се дължат сторените и своевременно поискани разноски за юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя в размер от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Л. А., срещу Решение № 1040-22-614/17.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-21-952/27.09.2023 г., срещу Разпореждания № 214-00-11188-3/29.08.2023 г., 214-00-11188-4/31.08.2023 г. и 214-00-11188-5/31.08.2023 г. и е отказано спиране на предварителното изпълнение на разпореждане № 214-00-11188-5/31.08.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА И. Л. А. да заплати на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 100.00 лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: